



Eugene Burnand: Johannes en Petrus rennend naar het graf

Everdingen, 8 april 2020

Geliefde broeders en zusters,

We leven toe naar Goede Vrijdag en Pasen 2020.

Het zijn vreemde dagen in deze tijd van crisis, verdriet, gemis en zorg.

Tegelijk zijn het hoopvolle dagen, immers, we leven toe naar Goede Vrijdag en Pasen. We vieren het kantelmoment van de wereldgeschiedenis: Jezus' sterven en opstaan.

Het zijn dagen waar ieder van ons zijn of haar eigen weg in gaat.

Het schilderij van Eugene Burnand laat ons twee discipelen van Jezus zien, Johannes en Petrus.

Johannes, de jongste van de twee knijpt zijn handen samen, als teken van gespannen hoop?

Petrus, de oudste, legt zijn hand op zijn hart, is het een vraag naar liefde?

De emotie in hun ogen is duidelijk te zien. De crisis lijkt ervan af te spatten.

Hier lopen ze nog samen op. Johannes schrijft in zijn evangelie dat ze, als ze bij het graf zijn gekomen, zien wat er gebeurd is. Ze nemen het waar en uiteindelijk begint het ze te dagen. Uiteindelijk zien ze Jezus, de Opgestane.

De twee discipelen onderweg zijn als een beeld om je gedachten even bij te laten gaan. Persoonlijk, , maar ook voor ons als gemeente onderweg in deze tijd. Al komen we niet samen in de kerk, niet op de zondagen, niet met de feestdagen, niet met de avondmaalsviering. Al missen we elkaar, de ontmoeting, de gezamenlijke lofzang, het avondmaal. Nog steeds zijn we gemeente, gegeven aan elkaar. Zo zijn we onderweg, gedreven en gemotiveerd vanuit de ontmoeting met de Opgestane Heer Jezus Christus.

We verlangen ernaar dat Hervormd Everdingen ook in deze tijd een thuis is. Waar we elkaar bemoedigen, troosten, steunen en dragen. Samen biddend, zingend, zoekend en speurend. Samen van betekenis zijn voor elkaar en anderen. Samen biddend: geef ons de Geest als gave van Uw Zoon Jezus dat Hij ons leiden zal.

*Licht, verschenen uit den hoge,
Licht, gedompeld in de dood,
Licht, onstuitbaar, niet te doven,
Zegen ons met morgenrood!*

Ontvang allen een hartelijke paasgroet van uw kerkenraad,

Hendrik Kool, voorzitter kerkenraad
Ds. Gerrit van Wolfswinkel

Heilig Avondmaal

Jongstleden 1 april hebben we als kerkenraad besloten dat we tijdens de dienst op Goede Vrijdag geen avondmaal vieren. In de vergadering hebben we twee mogelijkheden overwogen, namelijk (1) thuisviering in verbondenheid met de viering in de kerk en (2) onthouden van avondmaal. Voor de dienst op Goede Vrijdag hebben we gekozen voor het tweede. Middels dit schrijven geven wij u een toelichting en delen wij enkele van onze overwegingen met u.

Praktisch

We willen ieder risico op besmetting voorkomen. Daarom houden we ons aan de regels, zoals die gelden. Dat betekent dat we niet in groepen samenkomen in de kerk.

Kerkomroep voldoet niet voor een live uitzending waarbij ieder gemeentelid gelijktijdig met de viering in het kerkgebouw het avondmaal gebruikt.

Als gemeente zijn we gewend aan thuisvieringen, na of tijdens de viering in de kerk. Opvallend is dat tijdens die vieringen de mate van verbondenheid steeds als sterk ervaren wordt.

Hoe geef je een thuisviering vorm?

Bij het avondmaal breken we het ene brood en drinken we uit de ene beker. We zitten aan één tafel, los van persoonlijke voorkeur. Ook bij thuisviering is het mogelijk te eten van dat ene brood en te drinken uit die ene beker. Dat vraagt wel enige organisatie. Daarnaast kunnen gemeenteleden elkaar opzoeken, zodat niemand alleen het avondmaal hoeft te vieren.

De keuze voor optie 1 zorgt mogelijk wel voor ongemak. Denk aan de onwennigheid, maar ook aan gevoeligheden rond thema's als avondmaalsmijding en de deelname van kinderen.

Als we samen nadenken over de vraag hoe je de thuisviering vorm zou moeten geven, ontdekken we al snel dat het iets gebrekkigs heeft. Daartegenover staat de vraag, of dat niet van iedere avondmaalsviering geldt, ook onder gewone omstandigheden.

Geestelijke overwegingen

Jezus geeft ons de opdracht het avondmaal te vieren totdat Hij komt. Daarmee geeft Hij een geschenk dat wij slechts node kunnen missen. Het avondmaal is immers meer dan herinnering of nagedachtenis, namelijk gedenken en deelhebben aan Christus.

In onze gemeente zijn we gewend het avondmaal juist in tijden van crisis te vieren. Denk aan het gezamenlijk avondmaal vieren in huiselijke kring bij (terminaal) zieken. Keer op keer zijn dat kostbare momenten, ook al gaat het anders dan in de kerk.

Door en in het avondmaal belijden wij de verbondenheid met Jezus en met elkaar. Juist in een tijd waarin deze verbondenheid gemist wordt, doet het avondmaal ons daarin groeien. Zelfs al gaat het niet zoals we gewend zijn. Zeggen we niet altijd al: hef uw harten omhoog, blijf niet bij de uiterlijke tekenen hangen.

De Veertigdagentijd en Goede Vrijdag zetten ons stil bij het lijden van Jezus Christus. Jezus geeft Zijn leven en stelt het avondmaal in om ons daardoor te sterken en daarin te doen groeien. Door nu, in deze lijdenstijd het avondmaal niet te vieren onthouden wij ons van een van de dierbaarste geschenken die Jezus ons geeft. Daarin oefenen wij ons in onthouding, verlangen, verwachting en uitzien.

Nu er geen avondmaal is, stel je jezelf misschien de vraag: hoe erg vind ik het? Hoe belangrijk is het avondmaal eigenlijk voor mij? Hoe ga ik er normaal gesproken mee om? Verlang ik ernaar of sla ik gemakkelijk een keertje over. Wat heeft dit mij te zeggen.

Als met Goede Vrijdag het avondmaal niet gevierd wordt is dat ingrijpend voor velen van ons. Het raakt diep van binnen. Tegelijk mogen wij biddend verwachten dat Jezus in ons midden is als Een Die dient.